

[Lawaetz]

den ansatte, men ikke for arbejdsgiveren, om man vil udnytte ordningen. Der er også andre svagheder. Hvem siger, at der er brug for en afløser til enhver tid? Og hvis man får en god afløser, skal han så hældes ud og den oprindelige mand ind igen, når året er gået?

Som så mange andre SF-forslag har dette den svaghed, at man ikke i bemærkningerne ser nogen form for økonomiske konsekvensberegninger. Det har jeg været inde på tidligere i dag. Det er åbenbart ikke et speciale inden for SF.

Menneskeligt er der noget meget tiltalende i et sabbatår, og det eksisterer da også på mange felter. For min skyld må man meget gerne holde sabbatår, men indtil vi har råd til den slags ekstravagancer, må man selv betale for det, og så har det nok ikke nogen særlig interesse for SF. Men der kunne da være mennesker, der var indforstået med at ofre et års løn på nogle studier.

Det er helt klart, at noget af det vigtigste er uddannelsesbegrebet – det siger jeg ikke for at vejlede eller hjælpe SF, for det kan jeg nok ikke på det punkt – men man skal være meget opmærksom på, hvem det egentlig er, der trænger til kurser og efteruddannelse. Det er ofte de forkerte, der kommer af sted, f. eks. tillidsmænd, der kan det hele i forvejen. Den kategori, der nok har mest interesse i enhver form for efteruddannelse, er de 35–50-årige, som ikke har fået verdens bedste uddannelse. Der er noget, man skulle interessere sig for, og den dag SF og andre kan finde penge til det, er det sikkert en meget positiv idé.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Forslaget går i al sin enkelhed ud på en frivillig ordning for arbejdstageren, der hvert syvende år kan få et sabbatår, og orlovsordningen skal finansieres af det offentlige med den gældende arbejdsløshedsdagpengesats.

Af bemærkningerne fremgår det, at der tidligere har været debat om emnet, og det er i hvert fald en af de ting, jeg kan give ret i, for det er jo ikke ret længe siden, vi sluttede en arbejdsmarkedspolitisk debat her i tinget med vedtagelsen af en dagsorden, som næsten hele tinget stemte for, og hvor vi blev enige om, at spørgsmålet – og herunder må dette her jo også høre – skulle klares af ar-

bejdsmarkedets parter efter forskellige undersøgelser.

Derfor må vi afvise dette forslag.

Waldorff (VS):

I VS kan vi godt lide dette forslag, og så kunne man jo endnu en gang tage en debat om, hvad der er overenskomststof, og hvad der ikke er, men det synes jeg ikke er så vigtigt i denne forbindelse, for det er i hvert fald en god idé, og det er nok det vigtigste at få sagt i denne sammenhæng.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg synes, det var nogle utrolig ukvalificerede indlæg. Det eneste, der rigtig var noget ved, var det, hr. Lawaetz sagde, nemlig at dette her indeholder nogle indgreb imod arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet, fyre én, han ikke bryder sig om, og beholde en afløser, han godt kan lide, og sådan noget. Det mener jeg er klar tale, medens det, hr. Bo Kristensen forsøgte sig med, nemlig at sådan noget skal man ikke komme med i økonomisk vanskelige tider, at det vil øge omkostningerne osv., simpelt hen er rent hø.

Dette her handler om, hvorvidt man skal acceptere som princip, at nogle, der har været i arbejde i 6 år, kan komme ud og være blandt de arbejdsløse, eller hvis man synes, det er et udmærket ord – og det synes jeg nogle gange – være blandt de arbejdsfri i et år, sådan at nogle af dem, der har været arbejdsfri meget længere, end de ønskede, kan komme i arbejde igen og muligvis ad den vej komme ind på arbejdsmarkedet, hvor de ellers har været truet med at blive langtidsarbejdsløse og skulle på jobtræning og alt det dér, som vi også godt ved er noget skidt.

Dette her koster ikke noget særligt, men jeg tror, at det virkelig grundlæggende problem for de borgerlige partier eller måske for alle, der arbejder inden for de bureaukratiske systemer, er, at man ikke skal kunne lide at være uden arbejde, altså at der er ikke nogen, der må føle det som en befrielse at være et år uden arbejde. De skal i hvert fald ikke have lov at blive betalt for det. Bortset fra det dér med at lede og fordele arbejdet, som vi godt kan kende hos fremskridtspartiet, er det det eneste reelle argument imod, at man i et år siger: nu er der én, der har arbejdet i seks år, og vedkommende kunne tænke sig at være fri et år f. eks. for at studere. Det kunne